

— високи бедра, тънъкъ кръстъ. Другъ пжтъ
тя биваше приказлива, сега мълчеше. Но чер-
нитъ ѝ очи все се смѣха.

— Азъ зная защо обикаляшъ, Велико, —
каза по едно време Захари, следъ като бѣха
хвърлили доста чашки, — зная ти болката азъ
тебе, но трѣбва да знаешъ, че тукъ азъ съмъ
господаря, отъ мене зависи. Докато не ми се
поклонишъ и не ми цѣлунешъ ржка, булка нѣ-
ма да видишъ.

А следъ малко, разсърденъ отъ нѣщо, ви-
каше :

— Тебе за нищо не те бива! Цигуларъ май-
ка не храни. Отъ такъвъ дето свири, човѣкъ
не става...

— И отъ праматаринъ чифликчия не става,
— отговаряше му сжщо тѣй дръзко Велико.

Нѣкакво блаженство, нѣкаква сладка мъгла
обгрѣщаше мислитъ на Захария. Той знаеше,
че Василена обичаше желѣзарина, че преди
малко по погрѣшка бѣше цѣлунала него въ
тъмнината, но все пакъ приятно му бѣше да
храни и той свои надежди. „Кой знай? Може
пъкъ да не е сбъркала, може да е искала мене
да цѣлуне. Защо не... Защо не...“

Изведнажъ той си спомни за Севастица и
скочи на крака.

— Да си ходимъ, — каза той. — Стига тол-
козъ. Ставай, Велико, да си ходимъ.

— Азъ после ще си ходя, — каза Велико.